

het *vervuld* worden met dien Geest. Zoo waar nu als het is, dat de Heilige Geest *bij* en *in* de geloovigen is, zoo waar is het ook, dat Hij hen *geheel vervullen* wil, zoodat zij spreken, wat Hij hun te spreken geeft, en doen wat in overeenstemming met Zijn heilige, inwonende tegenwoordigheid is. Dat dit „vervuld zijn” wat anders is, dan de „inwoning” des Heiligen Geestes, blijkt ten duidelijkste uit Hand. IV : 31. Niemand zal toch beweren, dat toen de Heilige Geest nog niet was uitgestort. Het waren dezelfde menschen, op wie de verdeelde tongen als van vuur geweest waren, die de gave des Heiligen Geestes hadden ontvangen, nadat zij geloofden. Er wordt hier dan ook, evenals bij het „vervuld-zijn” met den Geest op den Pinksterdag, gesproken over de zichtbare werking des Heiligen Geestes in hen, die geloofden. De Heilige Geest *was* er; dit was duidelijk uit het geluid; uit het bewegen van de plaats, waar zij vergaderd waren. De Heilige Geest woonde *in* hen; dit was geschied, toen de verdeelde tongen, als van vuur, op hen gezien waren, toen zij Hem als gave van God en den Zoon hadden ontvangen. Maar nu werden zij ook *vervuld* met den Heiligen Geest, d. w. z. hun hart was geheel geneigd, zóó te spreken en te handelen, als de Heilige Geest Zelf het werken wilde.

’t Zijn dus twee dingen: de gave des Heiligen Geestes te bezitten, of vervuld te zijn met den Heiligen Geest. Het eerste is het deel van elk geloovige. Het tweede hangt af van de wijze, waarop wij ons de inwoning van dien Geest bewust zijn. Leg ik den Heiligen Geest geen hinderpaal in den weg, stoor ik Hem niet in hetgeen Hij in mij werken wil: de dingen van Christus te nemen en ze mij te verkondigen, dan ben ik niet alleen een tempel, waarin Hij woont, maar een tempel, dien Hij geheel met Zijn tegenwoordigheid vervullen kan, zoodat er voor niets anders plaats is, dan voor de dingen, die Hij er in wil brengen. In Ef. V lezen wij dan ook: „Wordt niet dronken in wijn, waarin overdaad is, maar wordt vervuld met den Geest.”

Zijn wij, die de gave des Heiligen Geestes hebben, ook vol des Geestes, vervuld met den Heiligen Geest? O, dat is een heerlijke toestand! Dan genieten wij van de dingen des Heeren. Dan verheerlijken wij den Vader en den Zoon in handel en wandel, in woord en lied. Dan zien wij met verlangen uit naar de komst van Jezus!

Om een uitstorting des Geestes kunnen we dus niet bidden, om een zalving of doop evenmin; we hebben slechts in Jezus te gelooven, en ontvangen dan de gave des Heiligen Geestes om niet. Maar wel moeten wij bidden en smeeken, als wij de gave des Geestes hebben, dat wij toch alleen doen en laten, wat de Hooge Gast, die in ons woont, gaarne wil, dat wij zullen doen of laten, opdat Hij Zijn doel in en met ons bereike, en wij, door vervuld te zijn met Hem, tot rijken zegen zijn voor velen, en tot eer des Heeren.

J. N. V.

V A R I A.

Het Raadsel.

Twee gingen saam den bloemhof rond,
Waar alles schoon en heerlijk stond.

Ze kwamen bij een rozelaar;
Die bloeide prachtig, wonderbaar.

Hij sprak: Hoe schitterend is de kleur,
Och, had deez' roos nu ook maar geur.

Doch zij: Ik mis hier kleur en gloed;
De reuk alleen is lieflijk zoet.

De tuinman stond versteld en dacht:
Wie had dat mogelijk geacht!

Mijn roos, zoo schoon in geur en kleur,
Heet kleurloos nu en zonder geur.

Dat mag begrijpen, wie het kan.
De vrouw is zot, gelijk de man.

Maar straks is het raadsel geen raadsel hem meer,
En had de man kostloos een kostlijke leer:
Kleurblind was de dame, verkouden de heer.

A. J. H.

J. G. VERHOEFF

IN MEMORIAM

Dezer dagen werd te Bodegraven aan den schoot der aarde het stoffelijk overschot toevertrouwd van een man, die niet alleen in zijn omgeving, maar ook daarbuiten een bekende en beminde persoonlijkheid was en wiens naam we hier boven plaatsten. Velen lezers van Timotheüs zal deze naam niet onbekend gebleven zijn en gaarne wil ik een enkel woord wijden aan de nagedachtenis van dezen eenvoudigen Christen.

Was de ontslapene wijd vermaard door geleerdheid, stond hij misschien in de letterkundige of muzikale wereld in de rij der groote kunstenaars, of had hij misschien in politieke kringen de aandacht op zich gevestigd?

Noch het een, noch het ander.

Hoewel hij zijn pen geen rust gelaten heeft tot in den laten avond zijns levens, zoodat wij tot voor korten tijd van zijn hand nog menig stichtelijk artikel aantreffen, toch kunnen we den ontslapen predikant niet rangschikken onder letterkundigen van naam, zooals een Beets, een Hasebroek e. a.

Wat evenwel van de hand van Ds. Verhoeff verscheen, was aantrekkelijk door zijn eenvoud en klaarheid. Van een der eerste en beste scheurkalenders — de „Verhoeff en Gerdes-kalender” — was hij mede de geestelijke vader. Ook verscheen van zijn hand een werk, getiteld: „de Gelijknissen van onzen Zaligmaker.”

Daarenboven schreef hij geheel belangeloos voor menig Zaterdagavond-nummer van „De Nederlander” hoofd artikelen, die door hun warmen toon en ook door historische nauwkeurigheid menigmaal den lezer troffen. Immer gevoelde men in die schriftbeschouwingen den polsslag van een gezond-Christelijke levensbeschouwing en van een warme liefde tot den Heiland van zondaren, dien de schrijver persoonlijk had leeren kennen als zijn Redder en Zaligmaker. Op tien verschillende plaatsen in ons land heeft hij meer dan een halve eeuw gediend in het Woord en vanaf 1879 heeft hij onvermoeid te Bodegraven, zijn laatste standplaats, gearbeid met de gave hem door God geschonken naar het inzicht, dat hij ontvangen had.

Die hem een enkelen keer ontmoeten mocht, zag op zijn gelaat de blijdschap des geloofs; die hem van nabij kenden merkten de overeenstemming op tusschen zijn wandel en de kinderlijk-blijmoedige belijdenis des geloofs. Men kon hem volgen, gaande van huis tot huis, van het eene krankbed naar het andere, om overal een boodschapper te zijn van het heerlijk evangelie van Christus en Dien gekruist.

In Christus putte hij zijn verborgen kracht. De eeuwige dingen hadden immer de eerste plaats in zijn hart; de geestelijke belangen van kinderen en volwassenen wogen hem zwaarder dan de tijdelijke en maatschappelijke. Hij heeft gewandeld met het oog naar Boven. „Sursum corda,” het hart naar Boven, dit woord moet hem vaak voor den geest gestaan hebben. Zijn verlangen was naar het Vaderhuis. Eenige dagen voor zijn ontslapen, zoo verhaalde mij een vriend, zeide hij met de hand op de borst wijzende: „Ik voel het wel, daar binnen woedt een strijd, de strijd tusschen dood en leven, maar — *het leven zal het winnen.*” Dit laatste woord kenmerkt het leven van den overledene; het is de korte samenvatting van zijn geheele levensbeschouwing. Maar ook is het blijde profetie. Dit woord zal vervuld worden, zoodra de Heere Jezus komt uit den hemel, om al de Zijnen tot Zich te nemen. Dan overwint het leven! De dood wordt verslonden en allen, die door Jezus ontslapen zijn, staan op uit de groeve der vertering en zullen in onverderfelijkheid eeuwig met Jezus leven.

Op die ure wacht ook de ontslapene op zijn laatste slaapstede. Tot zijn nagedachtenis schreef ik deze weinige woorden met de stille bede, dat nog velen, ook van de lezers van „Timotheüs” in hetzelfde kinderlijke geloof ten einde toe zullen wandelen.

J. T.